

Over het Gronings

Toen hij zo'n 15 jaar geleden de film 'De Poolse bruid' zag realiseerde Arnold Veeman zich dat hij "die Groningse muziek toch wel mooi vond". Dat kwam door Ede Staal, boegbeeld van het Groningse lied: "Ik begreep de sfeer". Maar hij realiseerde zich pas echt zijn liefde voor de Groningse taal en muziek toen hij kort daarna via Rika Dijkstra en Wouter de Koning, in contact kwam met tekstschrijver Jan Siebo Uffen: "Het klikte meteen". Ze gingen samen aan de slag. Een gouden combinatie die sterk doet denken aan de samenwerking tussen Boudewijn de Groot en Lennaert Nijgh. Met dit keer niet de randstad maar de polder als vruchtbare voedingsbodem. Klanken die langzaam maar trefzeker opborrelen uit de zompige klei. De zang in het Gronings, de taal die de naam heeft rauw te klinken maar in de bewerking van Arnold Veeman en Jan Siebo Uffen even goed poëtisch mag heten. Recht door zee en gevoelig. Nuchter en hartelijk. En met lichte zwier. Precies zoals de Groninger ook is, al zal hij die zachte kant niet altijd snel prijsgeven.

Het Gronings past hem, zeker omdat hij daar samen met Jan Siebo Uffen een geheel eigen draai aan heeft gegeven. Ritme en melodie in evenwicht. Woorden die zich vanzelfsprekend hechten aan de muziek. Weinigen zullen de teksten van Bob Dylan Jacques Brel, Nani Bregvadze, Amalia Rodrigues of Atahualpa Yupanqui verstaan. Maar ze begrijpen de muziek, voelen dat er een groot artiest achter schuil gaat. Zo is het ook met Arnold Veeman, met zijn combinatie van Groningse nuchterheid en Franse flair. En heel verrassend sinds kort ook Zuid-Amerikaanse passie.

Invloeden

"Mensen vragen me wel eens: "Heb jij die liedjes echt zelf geschreven?" En dan zeg ik: "Ja, die heb ik zelf geschreven". Waarna ik vaak hoor: "Echt waar?". Maar het is echt waar. En er is maar één uitzondering op en dat is 'Goa nait weg bie mie'. 'Ne me quitte pas' en dan in het Gronings, maar dat was bijna onvermijdelijk". Deze opmerking tekent Arnold's voorkeur voor het Franse chanson. De laatste jaren luistert hij veel naar muziek van bijna een eeuw oud uit de buurt van Marseille en Parijs. Gelet op zijn beeldende podiumpresentatie is het geen toeval dat zowel Andrée Turcy, zijn favoriete artieste uit de Zuid-Franse havenstad, als ook Mistinguett uit de hoofdstad, zangeres en actrice waren. Ook is hij helemaal weg van de Big Band Music uit de jaren '20 van de vorige eeuw omdat die musici zo los én strak kunnen spelen. Nog maar kort geleden was hij voor het eerst in Suriname, het land van zijn vader die hij nooit heeft gekend, om daar te ontdekken dat hij uit een bijzonder muzikale familie komt met lijntjes naar de in eigen land bijzonder populaire zangers Patricia van Daal en de ook hier bekende Oscar Harris (and the Twinklestars): "Een overdonderende ervaring waardoor ik me nog meer bewust werd van het ritme in mijn muziek".

Geluk en fluiten

Zijn pleegouders hebben zich wel eens afgevraagd of Arnold gelukkig is. Daarop is maar een antwoord mogelijk: hij zingt zich richting het geluk. Hij kan geraken in wat hij zelf "een afgesloten staat" noemt. Dat is een andere benaming voor concentratie, het zich overgeven aan muziek van iemand die muziek is, muziek denkt en muziek leeft. En daar zijn levensvervulling in vindt. Een serieuze flierefluiter. Ook letterlijk. Waar Jean Toots Thielemans de meester is van de mondharmonica, is Arnold Veeman dat van het mondfluiten: loepzuiver, organisch verweven in het nummer, de ene keer hard en de andere keer zacht. Het is die combinatie van beheersing en overgave die het zo speciaal maakt.

Bart Wijffels, Amsterdam 2014